

geringen havde foreslaaet. Skulde dette udføres nærmere, var det tvivlsomt, om man kunde komme til et Resultat allerede, som Forholdene vare i 1895—96, men sikkert er det, at Forholdene paa Øerne have siden været saaledes, at Udsigten for Muligheden af at gaa den Vej, Flertallet havde peget paa, er bleven ringe og nu, kan jeg gerne sige, slet ingen. Thi Forholdeneovre i Vestindien ere jo ikke gaaede fremad, men snarere gaaede tilbage siden den Tid. Jeg vil ikke tale om, at vi nu befinde os i en meget kritisk Stilling med Hensyn til St. Croix som Følge af de store Ødelæggelser, Orkanen har medført. Det er disse Vanskeligheder, som have hindret mig i at gaa den Vej, Flertallet den Gang anviste. At gaa den Vej, som Regeringen gennem en lang Aarrække havde forsøgt, vilde vel være for-gæves, og at finde paa en tredje Vej, er en Opgave, som det ikke har været mig muligt at løse.

Ordføreren (Oscar Hansen): Efter de Svar, der ere faldne fra Udenrigsministeren og Kultusministeren, viser det sig, at det ganske vist var en berettiget Udtalelse, jeg begyndte med, at vi vistnok nu komme nærmere til en fuldstændig ren Regnskabsafgivelse, end vi ere, idet begge de ærede Ministre vare saa elskværdige at tage Hensyn til de faldne Udtalelser. Den ærede Indenrigsminister mente, at det var vanskeligt for mig at sætte Grænsen mellem almindelige Udgifter og Udgifter i Almindelighed. Jeg vil heller ikke forsøge derpaa; men her foreligger et ganske bestemt Punkt vedrørende Rejsseudgifter, hvorom man i Ministeriet ved, at Statsrevisionen og det ene af Tingene i en lang Aarrække have ønsket, at den Slags Udgifter skal bevilges. Det var derfor et Punkt, som Ministeriet maatte vide ikke var et Grænsepunkt, men just mere falder ind under Udgifter i Almindelighed end under almindelige Udgifter. Jeg har ikke forsøgt at sætte Grænsen, men dette Punkt har ofte været omtalt her i Tinget, og det er ofte draget frem af Statsrevisorerne, at det vilde være heldigt, naar man sendte Folk til Udlandet for Statens Regning, at faa Lejlighed til at undersøge Nyttens deraf. Det eneste Forbehold, som Finansminister Lüttichau tog over for denne Betragtning, var i Virkeligheden dette, at naar der forelaa et bestemt Lovforslag, som skulde udarbejdes, kunde der være Anledning for Ministeriet til at sende en Mand til Udlandet uden i Forvejen at have søgt Rigs-

dagens Tilladelse gennem en Bevilling. Man var efter den Debat, som der førtes i Tinget, berettiget til at antage, at andre Rejsseudgifter vilde fremtidig blive søgte bevilgede. Altsaa Forskellen mellem saadanne to Konti har i alt Fald været draget frem med Hensyn til Rejsseudgifter selv om den paa andre Punkter ikke kan drages. Rejsseudgifter kunne næppe siges at være almindelige Udgifter. Jeg skal ikke desto mindre udtale det Ønske, at Statsrevisorerne i deres Behandling af disse Rejsseudgifter ville udtrykke deres Indvendinger lidt udførligere, end de have gjort, idet Indvendingerne lyde ens, hvad enten Rejsseudgifterne ere af den ene eller den anden Slags. Det andet Spørgsmaal, den ærede Indenrigsminister fremdrog, var Spørgsmaalet om Kontorudgifterne, og han oplyste, at denne Konto nu søges forhøjet, hvilket vistnok er rigtigt. Hvad der paatales af Statsrevisorerne eller i alt Fald af Udvalget, er, at man ikke kan se, om der har været noget til Hinder for, at Ministeriet i Tide kunde have søgt denne Forhøjelse. Jeg tillader mig derfor at spørge, om den ærede Minister maaske har nogle Datoer til Raadighed vedrørende dette Forhold. Nu har man søgt en Forhøjelse, men dermed bortfalder dog ikke Statsrevisorernes Ret og Pligt til at paatale Forholdet for det paagældende Aars Vedkommende. Den ærede Finansminister og Konseilspræsident kom lidt nærmere ind paa de vestindiske Forhold og berørte, hvorfor Ministeren var bleven hemmet i sit Arbejde for at faa disse Forhold endelig ordnede, medens man efter Udtalelserne i 1897 maatte forudsætte, at en Ordning deraf var nær forestaaende. Jeg maa straks sige, at Finansminister Lüttichau's Forslag i 1895 kan ikke have været en Hindring for, at den nuværende Finansministers Bestræbelser i 1897 ikke have baaret større Frugter, end de have. Men den ærede Minister kom vistnok ind paa det rigtige Spor i sine sidste Bemærkninger, hvor han nævnte, at Forholdene paa Øerne ere gaaede tilbage. Men hvorfor ere de gaaede tilbage? Rimeligvis fordi Ministeren i alle sine Forslag til en forandret Ordning af Forholdene paa Øerne holder sig til det, som Embedsmændene derovre foreslaa. Jeg maa et Øjeblik henlede Tingets Opmærksomhed paa den Sag. De vestindiske Øer udgøre noget som 350 Kvadrat Kilometer, knap saa meget som Falster. Der er ca. 30,000 Indvaanere, hvoraf 20,000 paa St. Croix, og af disse 20,000 er 1,000 hvide og 19,000